Ч. 285. Субота 21 грудня 1902 (3 січня 1903). Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш за окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Австро-угорска угода заключена. — Подорож ґр. Лямсдорфа. — Мінїстер для Познаньщини. — Ворохобня в Марокку.)

Нині приїздять до Відня німецкі члени угодової конференциї, делеґовані з Чехії. Дня 3-ого с. м. зачнуть ся наради конференциї. В німецких кругах посольских прийде до вибору угодової комисиї для Чехії і Морави. Задачию сеї комисиї буде доведене до порозуміня між обома народами.

Передвчера, як донесли віденьскі телеграми, по многократних конференциях, удало ся вкінци найти спосіб виходу з контроверзий в справі угоди. Др. Кербер і п. Сель згодили ся остаточно на внесене компромісове, котре о годині 6-ій предложили Цісареви. Цісар згодив ся на компромісове внесене, і так закінчено переговори. В цїли остаточного уложеня подробиць угоди, австрийскі міністри і фахові референти поїдуть до Будапешту, де ще відбуде ся спільна конференция.

Ві второк і в середу відбували ся конференциї між ґр. Лямсдорфом а ґр. Ґолуховским. З причини великого материялу, який ґр. Лямсдорф привіз з собою, конференция ще не вичерпала предмету нарад. Дневники доносять, що австро-угорска монархія не буде чинно мішати ся на балканьскім півострові. Ся справа навіть не є предметом дискусиї між обома міністрами. Результати конференциї мають бути такі, що обі держави будуть стреміти мировими средствами до удержаня мира на Балкані. — Віденьскі круги політичні мають бути дуже вдоволені з результату конференциї ґр. Лямсдорфа з ґр. Ґолуховским. Першим видимим результатом порозуміня обох міністрів буде факт, що обі держави вишлють до турецкого правительства енерґічне жадане переведеня реформ в Македониї. Говорять, що будучи в Софиї, ґр. Лямсдорф дуже горячо радив болгарскому правительству і македоньскому комітетови, держатись резерви. — В віденьских дипльоматичних кругах говорять, що цілию приїзду ґр. Лямсдорфа було порушене гадки установленя постійної европейскої контрольної комисиї в Македониї.— Передвчера ґр. Лямсдорф був на авдиенциї у наслідника престола, архикнязя Фердинанда. — З Софиї доносять, що по відїздї ґр. Лямсдорфа запанувало горячкове успособлене. Всі надіють ся вже в найблизшім часі важних подій.

Для Познаньщини і західного Шлеска має бути утворене окреме мінїстерство, котрому будуть підлягати всі власти тих провінций. То мінїстерство має бути утворене з причини, що при дотеперішних зарядженях ґерманїзация ішла дуже пинязо.

Ситуация в Марокку змінила ся зовсім несподївано дуже в некористь султана Мулей Абдул-Азіса і европейских поселенців в сім краю. Ворохобники під проводом претендента до престола побили страшно войско султаньске, а сам султан зі своїми недобитками мусів чим скорше сховати ся до Феза, другої своєї столиці. Тимчасом ворохобники підступили аж під місто і держать его в облозї та поперерубували водопроводами, так що місто єсть тепер без води. Фез єсть великою кріпостию, але мури его вже трохи розсипують ся і не видержали би вистрілів з пушок, а відтак найважнійше то, що без води не могло би місто довше держати ся як кілька, а найдовше кільканайцять днів. В першій хвили мав султан надію на поміч полудневих Кабіль, але тепер мабуть стратив єї, бо до Мадриду наспіла вість, що султан хотів втікати, але его не пустили з міста. Чоловік, що хоче султанови відобрати его престол, має бути его старшим братом, котрого держали в Мекінезі у вязниці. Після иншої чутки, має то бути зовсім чужий чоловік, що називає ся Мулей Джілалі а звістний ліпше під іменем Бу Гамара, котре прибрав собі, коли зачав їздити на ослі по краю і удавати пророка та бунтувати нарід. Перед тим виступав він на торгах яко оповідач казок, фаринник і чарівник.

1)

ВЕЛИКОДНА ЛЇХТАРНЯ.

(З румуньского — І. Л. Караджіяле.)

Лейба Зібаль, властитель господи в Подені, сидить задуманий при столі під піддашем і дожидає почти, що вже давно мала прибути: спізнила ся майже о годину.

Житева істория Зібаля довга та не конче весела; але тепер, коли его томить пропасниця, для него се прямо марноване часу, переноситись поневолі думкою в поодинокі єї розділи.

Торговець яриною, крамар, посередник, міжтим дещо гіршого, гандляр старими лахами, відтак кравець і помивач в сумній улици в Яссах — всьо то він стрібував після пригоди, через котру втратив місце послугача при великій торговли вином. Два ношаки доставили під наглядом молодого Зібаля бочку до пивниці. При поділї зарібку посперечали ся. Один з них вхопив за перший ліпший кіл і так ним потягнув свого противника по чолї, що той, приголомшений, повалив ся на землю і залив ся кровю.

Послугач видав на сей страшний вид оклик на поміч, але звірский напасник поспішив ся опустити подвіре; коли переходив попри Зібаля, підніс до него руку.... Зібаль зімлів і упав на землю. Лежав кілька місяців недужий, а коли врешті повернув до свого службодавця, его місце було вже ким иншим заняте.

Тоді почалась тверда борба о єствоване, котра через женитьбу з Сурою стала ще твердшою. Але терпеливість і витревалість перемогли вкінци лукаву долю. Брат Сури, коршмар в Подені, помер, і господа перейшла на Зібаля, котрий продовжав інтерес на власну руку.

Тут він проживає від пятьох літ. Придбав собі гарний маєток в готівці та в добре зберіганім вині, товарі, який кождої пори можна проміняти на гроші. Убожества Лейба позбув ся, але они всі хорі, він і жінка і дитина — болотна пропасниця.

Для живого ума погроза страшнійша, чим саме діло, і що тепер мучить Лейбу більше як пропасниця, то власне погроза.

— Ах, проклятий християнин! — думає він, зітхаючи.

Проклятям одначе є приятель Юрко — де він може дівати ся! — людина, з котрою Зібаль мав дуже неприємну приключку.

Одного осінного ранка прийшов Юрко, втомлений далекою дорогою, до коршми. Вийшов — мовив — щойно із шпиталю і шукав роботи. Коршмар приняв его на службу. Але Юрко показав ся цілком грубою і неокресаною людиною, кляв без упину і бурмотів заєдно під носом, коли нишпорив що на подвірю. Був се лихий, лінивий і зухвалий наймит.... а до того крав.

Раз грозив він своїй вагітній ґаздині, котра его скартала по заслузї, що штовхне єї в черево.... иншого разу зачвав псом малого Сруля.

Лейба розплатив ся з ним сейчас і відпустив его. Але Юрко не хотів іти і доказував в різкий спосіб, що він наняв ся на цілий рік. На се заявив ґазда, що піде до громадского уряду і зажадає людий, котрі викинуть упертого.

Тоді Юрко зловив ся чогось за кишеню, крякнув „Юда“ і хотів кинути ся на свого пана.

На щастє надїхав в тій хвили віз з гостями. Юрко став викривляти ся і сказав:

— Що! ви налякали ся, пане Лейбо? Дивіть, я йду!

І нагнувшись з грізною міною почерез стіл до Лейби, так, що сей мусів оскілько мож подати ся взпять, прошептав до него:

— Пождіть но до Великодня, пане, будемо дзьобати червоні яйці.... Дізнаєтесь, що й я покінчив з вами рахунки!

Тут війшли до комнати гості.

— До побаченя на Воскресенє, пане Лейба! — додав Юрко і вийшов.

Лейба удав ся до уряду громадского, а відтак до війта, щоби донести про погрозу і просити о охорону. Війт, веселий собі, молодий панок, приняв насамперед Лейбову „скромну увагу“ до відомости а відтак почав над трусливим жидом сьміяти ся та кепкувати.

Новинки.

Львів дня 2 го січня 1903.

— **З перемискої епархії.** Крилошаньскі відзнаки одержали оо.: Йоан Татомир, парох в Черхаві. Іван Литиньский, парох в Чукві, Николаї Боберский, парох в Ваневичах. Франц Рабій, катехит в Самборі, Іван Билиньский, парох в Вільшанику, Йосиф Гамерский, парох в Полонній, Алексей Хтей. парох в Беньовій, Володимир Ясеницкий. парох в Новосілках. — Совітником еп. консисториї іменований о. Лев Козаневич, декан самбірский, а орд. шк. комісарем народних шкіл дрогобицкого деканата о. Єронім Куновский, парох в Білчи. — В пропозицию поставлені оо.: на парохію Клоковичі: Павло Ступницкий, Мих. Косоноцкий; на парохію Крамерівку: Вас. Смолиньский і Мих. Демцьо; на парохію Нижанковичі: Пав Винницкий, Іван Кипр ян, Йос. Максимович, Лев Пясецкий, Волод. Венгринович і Волод. Терлецкий; на парохію Кречовичі: Дионїзий Венгринович. — Від іспиту конкурсового увільнені оо.: Захарий Чеснок, парох в Гировій, Волод. Ольховий парох в Берегах дол., Йосиф Долошицкий, парох в Добрушні, Йос. Пелех. парох в Сулимові і Мих. Матковский. парох в Горожанні вел. — Завідательство в Криниці дрогобицкого дек. одержав о. Іван Комарницкий, а сотрудництво о. Мих. Дуцько в Старяві, мостиского дек. і о. Северин Ільницкий в Горуцку, дрогобицкого деканата.

— **Консерваторскі справи.** Консерватори для памятників історії і штуки у східній Галичині відзивають ся до всїх представителів публичних властий і людий доброї волї, щоби їм доносили о всїх забутках минувшини. о сьвіжих находках та о всїм взагалї, що заслугує на старанну опіку і збережене єго для будуччини. — Що-до поодиноких справ. які були предметом нарад і рефератів кружка консерваторів, згадаємо тут о деяких важнїйших рефератах, дрів Колесси і Чоловского. Так именно комітет парохіяльний в Богородчанах просить сойм о запомогу з фондів краєвих на будову мурованої церкви, покликуючись на свій старинний іконостас, що походить із скасованого монастиря г. зв Скиту Манявского. Сойм відступив тую петицию консерваторам, а послїдні висказались, що будова нової церкви і справа запомоги до них не належить. Др. Колесса висказав ся за безусловним узглядненем петициї. — На донесенє сов. о. Олександра Стефановича, що в Стопчатові переховує ся в дзвінници старий іконостас, що походить з давних часів, висказано гадку, що добре було би набути той іконостас до епархіяльного музея в Станиславові. — В Вульцї куниньскій, де має будуватись нова церков, ухвалено із старої церковцї по єї розібраню, старі забутки, особливо іконостас, уміло зреставровувати і умістити в новій церкві. — Що-до справ архивальних в монастирях Василияньских в Жовкві, Крехові і Кристинополи, де робив студиї др. Колесса і поіменно приводить деякі важні рукописи — суть консерватори тої гадки, що належало би у Львові заснувати центральний музей Василияньских старинностий.

— **Запомоги для шкільної молодїжи.** Для товариств, що опікують ся шкільною молодїжию, роздав Видїл краєвий із своїх диспозицийних фондів 1.200 кор. Між иншими одержали рускі товариства: „Руслан“ у Львові 150 кор., „Шкільна Поміч“ у Львові, Станиславові, Коломиї і Тернополи по 150 кор., а в Самборі 100 кор.

— **Важне для катехитів і тих, що учать релїгії в народних школах.** Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих пояснює ся в дуже приступний спосіб науку релїгії для дїтий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дїтий шести степенїв науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всї три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійской у Львові по цїнї 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю одиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного християнина-католика.

— **Аванс однорічних охотників.** Дневник розпоряджень войскових оповіщує іменоване 620 резервових официрів в піхоті, 43 при кавалериї, 84 в артилериї польній, 73 в арт. фортечній, 25 в санїтетах і 243 при тренах.

— **Напівник церковний,** апробований всіма трема гр. кат. Ординарыятами і поручений тими же Впр. і Всеч. Духовеньству і Вірним можна набути у видавця Ігнатія Полотнюка, в Станиславові. Цїна брошури 4 К, почта 60 с. (Також можна замовляти оправлені). Найлїпше прислати гроші з гори, то менше коштувати буде почта, як за послїплатою.

— **Випав з ваґона.** З Мостиск пишуть нам: Йосиф Зараза, зарібник з Чимок, їдучи дня 27 грудня 1902 особовим поїздом з Перемишля до Мостиск, около 8-ої години вечером випав межи Медикою а Мостисками з ваґона і потовк ся тяжко. Зараза зізнав перед службою зелїзничою, що хотячи побачити, чи ще далеко, виглянув через вікно ваґона, при чім занадто вихилив ся і випав насамперед на ступенї ваґона а звідтам на землю. Покалїченого відставлено поїздом ратунковим до шпиталю в Перемишли.

— **Еміґрация.** З Нового Йорку доносять, що в сїм роцї прибуло до тамошного порту 545.750 еміґрантів з Европи, о 110 тисяч більше, як в минувшім роцї. Головний контінґент становили еміґранти з Австро-Угорщини і Італїї.

— **За многі обманьства** арештовано оногди покутного писаря, Вільгельма Ясеняка, котрий перебував довший час в сторонах Буська і туманив людий, продаючи льоси. Крім того витуманив він від якоїсь Настки Ґавлюк 56 К, обіцюючи їй, що за гроші увільнять єї чоловіка із слїдчого арешту, в котрім сидить за якесь убийство.

— **Супружа траґедия.** Оногди около 2 год. пополудни розійшла ся була по Львові чутка, що при ул. Сикстускій чоловік забив свою жінку. Річ була така: У Катерини Волошиньской, вдовицї по кондукторі почтовім, наймала помешкане кутом Ольга Яремко, жінка муляря. Она казала, що єсть повитухою і не жиє з чоловіком. В тім часї приходив до Ольги якийсь мужчина, о котрім она казала, що то єї брат. Отже оногди прийшов чоловік Ольги і став добувати ся до помешканя. Обі женщини наробили в хатї крику, а на то надійшов сторож та вивів Яремка з дому. Той однак вернув опісля знову і в сварцї з жінкою вхопив ніж, що лежав на куфрі і пробив ним Ольгу. Яремка відставлено до арешту, а єго небезпечно зранену жінку до шпиталю, де она на другий день померла.

— **На коляду і на дарунки в день сьв. Николая** для молодїжи надають ся дуже добре ілюстровані виданя руского товариства педаґоґічного у Львові, як ось слідуючі:

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавка для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. І. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. І. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с.

Лейба силкував ся всякими способами прояснити небезпеку свого положеня і вимочи, щоби коршма стояла відокремлена, далеко від села, ба навіть від дороги. Але війт велїв єму зовсїм поважно мати розум: не писнути про се більше анї слова, щоби в селї, де люди лихі та убогі, дїйсно не викликати охоти до напастий.

Пізнїйше, по кількох днях, глядав Юрка присяжний з двома поліцянами: на него падало підозрінє за якусь провину.

Як би то було добре, коли б Лейба був терпів єго принайменше до приходу сих людий! Але Юрко був тепер, хто знає де!

Хотяй стало ся се давно, то однак в памяти чоловіка, розпаленого пропасницею, виринало заєдно враженє, яке зробили на нїм Юркова постава, єго рух, немов хоче добути щось із своєї кишенї, а не менше єго грізні слова. Звідки пішло, що ся згадка як раз тепер виринула так ясно і виразно?

Був великодний вечір.

В селї, що лежало о два кільометри на горбку між двома ставами, було чути гомін церковних дзвонів.... Та й гомонять они так дивно, коли їх слухати в горячцї: раз дуже сильно, то знов ледви їх чути... Западаюча ніч була великодна: для Юрка западав речинець до сповненя свого злочину.

— Але до тепер могли вже єго спіймати!

Як там не буде, Зібаль остане ще чверть року в Поденї. З єго капіталом можна в Яссах отворити гарний інтерес. При торговици.... Лейба подужає.... Він замешкає близько поліциї.... Всуне на пиво комісареви, інспекторови, поліцияновиי.... Хто добре платить, того стережуть добре.

На такій великій торговици ніч спокійна і ясно осьвітлена, а не сповита темрявою і тим мовчанєм, як в пустій подеьскій долинї. В Яссах є господа, там в нарожнім домі — яке пригоже місце до інтересу! — господа, де цїлу ніч в Cafe chantant співають дївчата. Що за гамірне, веселе житє! Там кождої години, в день і в ночи, можна найти пана комісаря з дївчатами і иншим паньством.

Пощо єму тут дальше мучити ся, тут, де інтереси з дня на день ідуть гірше, особливо відколи пустили зелїзницю, котра в далеких закрутах виминає багна?

— Лейба! — кличе Сура з середини — йде почта, чути вже дзвінок

Поденьска долина се кітлина, окружена з чотирох сторін лїсистими узгірями. В полудневій, низше положеній части випливають з гір жерела і творять глубокі озера, а понад їх поверхність зносять густі корчі очерету як великаньскі мітли. Межи тою багнистою а висшою північною частию стоїть по серединї долини коршма Лейби, здорова як мала твердиня; мимо багнистої почви мури сухі як порох.

На оклик Сури Лейба підносить ся важко з крісла і натягає втомлені члени; глядить пильно на схід — з почти анї слїду!

— Не приходить; тобі лиш здавало ся — відповідає жінцї і садовить ся опять.

Похнюплений цїлком складає на столї руки навхрест і спускає на них горячу голову.

З теплом весняного сонця, що починає пробиватись крізь поверхність багон, опановує нерви чоловіка солодка млявість, а гадки блукають на днї єго недужої сьвідомости все рідше, сюди й туди, коли рівночасно види і краски єго уяви блїднуть.

Юрко.... великодна ніч.... злочинець.... Ясси.... господа серед торговицї.... гамірний інтерес, що веде ся добре.... здоровлє....

І він прокинув ся.

Сури і дитини нема вже дома давно.

Лейба підходить до дверий і глядить здовж дороги, куди они мусять прийти.

На великій дорозї оживлений рух та безнастанний туркіт коліс, замішаний з ритмічним стукотом кіньских копит по блискучім асфальтї.

Нараз рух зупиняєть ся і від Копу, передмістя в Яссах, наближаєсь численна юрба людий, котрі серед великого оживленя галасають та вимахують руками. Нарід, здаєсь, когось супроводжає: вояки, сторожа і пестра сутолока цїкавих видцїв. При всїх вікнах та склепових дверях тиснуть ся здивовані роззяви.

— Ага — думає Лейба — спіймали знов розбійника!

Похід зближаєсь Сура виступає з гурту і підходить до Лейби на східцї під коршмою.

— Що стало ся, Суро? — питає він.

— Божевільний, що утік з Голії [1]).

— Замкнїм коршму, щоби ще не напав.

— Тепер він добре звязаний, але перед тим він був розвязав ся. Бив ся зі всїми вояками. Одного жида, котрого якийсь пакосний християнин з товпи трунув на божевільного, укусив в лице.

Лейба бачить зі сходів знаменито; степень низше глядить Сура з дитиною на руках.

[1]) Заведенє для божевільних в Яссах.

*Байки братів Грімів 50 с. Дітвора 1 кор. Звірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Телеґрами.

Відень 2 січня. В справі угоди з Угорщиною удало ся вже винайти спосіб якогось порозуміня і усунути перешкоди.

Відень 2 січня. Росийский міністер ґраф Лямсдорф складав вчера візити амбасадорам француському і італіяньскому. Вечером відбув ся обід у Архікн. Франца Фердинанда в честь гр. Лямсдорфа.

Дрездно 2 січня. Двір саский старає ся як найскорше впорядкувати справу наслідниці престола, бо стан здоровля викликує обаву, що княг. Людвика готова би ще стати саскою королевою.

Мадрид 2 січня. Два кораблі воєнні і 4000 пішого войска дістали приказ відплисти до Цевти і Мелілї.

Париж 2 січня. Два панцирні кораблі, стоячі в Тульоні, одержали приказ відплисти до Марокка.

Надіслане.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в виді листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на сталі одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з рекомендованєм 15 кр. Адміністрация „Народної Часописи“.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

Дійстно се якийсь божевільний, котрого двох людий держить з обох сторін, єго пястуки звязані до купи міцним ременем. Нещасливець має великаньску стать: голова як у вола, волосє чорне і густе, заріст твердий і стрепіхатий. Розшматкована борбою сорочка відкриває широку грудь, котру, рівно як голову, вкриває ліс чорного волосся. Він босий і випльовує заєдно з кровавого рота космики, які вирвав зубами з бороди жида.

Між тим ціла юрба задержала ся. Чому то?

Жандарми увільняють руки божевільного з пут. Люди уступають на бік і лишають довкола него вільне місце. Божевільний розглядаєсь навкруги і зупиняє очи на дверях Зібаля; скрегоче зубами і садить просто на сходи. В одну мить хватає правою рукою за голову дитини, лївою за голову Сури і бє ними так сильно до купи, що они тріскають як два мягкі яйця.

При стрічі обох ударених об себе голов роздав ся стукіт, тріск, що не дасть ся з нічим порівнати.

З придавленим серцем, як чоловік, що паде з незмірної висоти, хотів Лейба крикнути: „Цілий сьвіт присудив мене на жертву божевільного!“

Але язик занімів і не хоче підчинити ся єго воли.

— Вставай жиде! — крикнув хтось і ударив сильно прутом по столї.

— Глупий жарт! — сказала Сура з порога коршми. — Полохати так чоловіка зі сну! Неокресаний бовдур!

Лейба підскочив з місця.

— Ти настрашив ся, жиде? — питає збиточник, сьміючись. — Спиш в біле полудне, що?... Вставай, маєш гості! Почта прийшла.

І по своєму безглуздому звичаю, що обурив жида до крайности, хотів Зібаля обіймити руками, щоби єго подратувати.

— Лиши мене в спокою — кликнув кортмар, вирвавшись з рук напасника та трунувши єго з цїлої сили від себе. — Не видиш, що я хорий? Лиши мене в спокою!

Вкінци прибуває почта з тригодинним майже спізненєм. Були се два подорожні, котрі разом із запрошеним почтилїоном засїли при спільним столї.

З розмови подорожних довідали ся про таке. В послідний почтовій стациї замордовано сеї ночи коршмара-жида. У замордованого жида змінялись завсїгди коні. Але розбійники їх украли і заким в селї вишукано инші, могли цікаві подорожні мимохіть оглянути місце злочину.

Пять жертв! Але доперва подробиці! Коли-б дому не знайдено обрабованого, то можна-б гадати, що заходить тут случай пімсти або діло релїґійного божевільства. В анекдотах про секту ілюмінатів з'óбиражаєсь часом убийства з таким диким зьвірством.

Лейба тремтів від сильної пропасници і цїлий остовпілий слухав оповіданя.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1902 після середно-європ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходять		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·55	„ Лавочного, Мукача. Борислава
	6·30	„ Підволочиск. Одеса, Ковова
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/5 до 30/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Ічкан, Сопова, Берготету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брюхович від 1/5 до 16/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Ічкан, Гусятина, Корелювець
3·55		„ Кракова, Відня, Хабівка
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 15/9
	3·25	„ Брюхович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Бернова
2·51		„ Ічкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брюхович від 1/5 до 30/9
	6·25	„ Ічкан, Радовець, Кімполюнга
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 10/6 до 15/9
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Ічкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходять		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Ічкан, Станиславова
	6·50	„ Брюхович від 1/5 до 30/9
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Ічкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Ічкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Черніввців
	3·14	„ Брюхович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Ічкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брюхович від 1/5 до 30/5 і від 16/9 до 30/9
	8·50	„ Брюхович від 1/6 до 15/9 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·10	„ Янова від 1/5 до 30/9
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сяноки
	9·20	„ Ічкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Козівчинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).